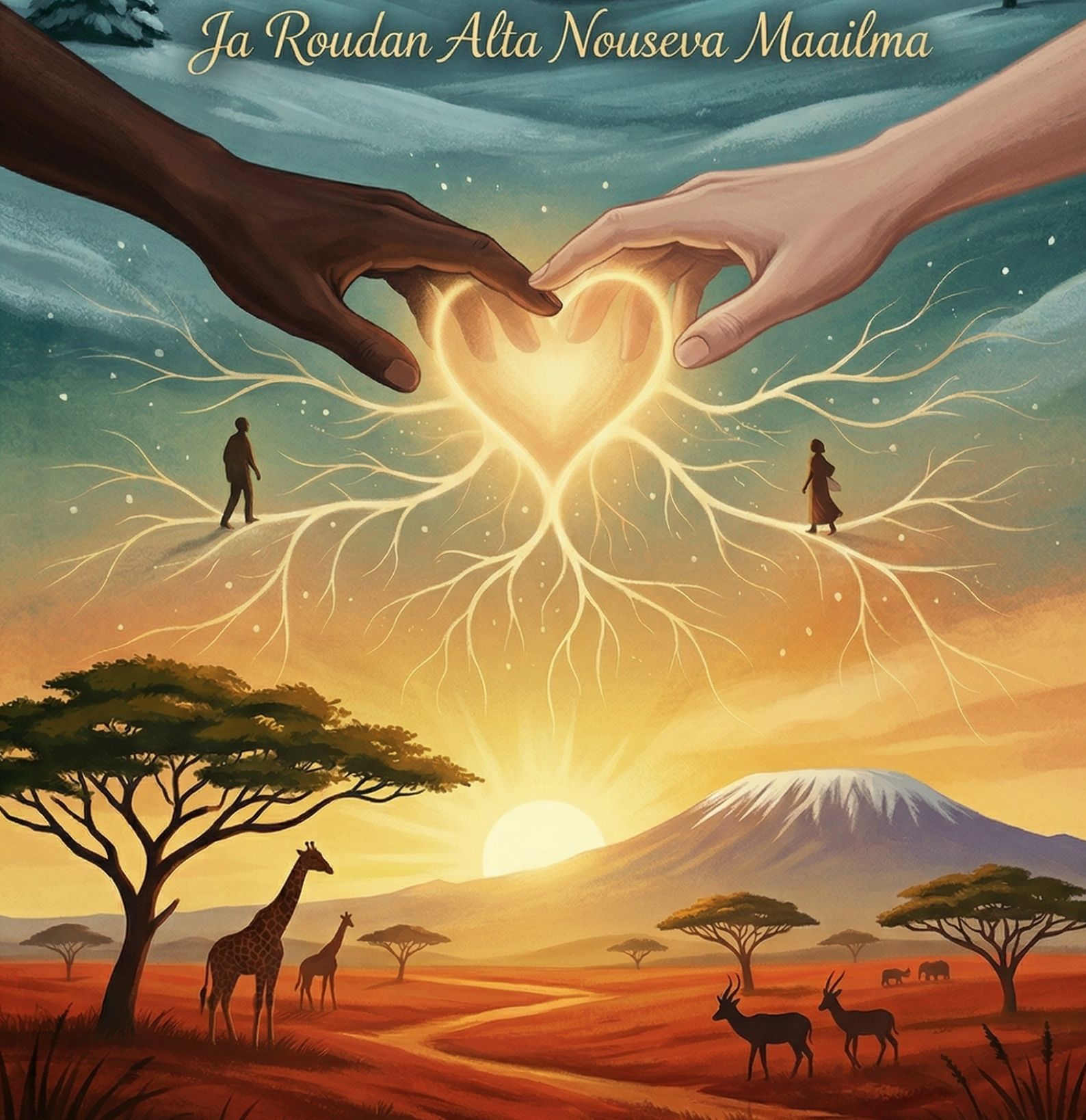

SYDÄNTEN KIELI

Ja Roudan Alta Nouseva Maailma

SYDÄNTEN KIELI

Ja Roudan Alta Nouseva Maailma

SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto: Kutsu haarniskojen takaa	4
Ensimmäinen kirja: Jääkausi ja erillisyyden harha	6
<i>Roudan maan perintö</i>	
Luku 1: Haarniskojen maa * Selviytymisen hyve ja suojamuurien synty	7
Luku 2: Nälkäisten aaveiden tanssi ja suuri lumous	9
Luku 3: Pelon painovoima ja empatian varjo	12
Toinen kirja: Pysähdys ja tyhjä huone	15
<i>Kutsu sisään</i>	
Luku 4: Lupa sulkea ovi	16
Luku 5: Tyyni järvi	18
Luku 6: Lempeä erillisuus ja myötätunnon suojakilpi	21
Kolmas kirja: Tuli ja sydänten kieli	25
<i>Astian täyttäminen</i>	
Luku 7: Kipinä päiväntasaajalta	26
Luku 8: Radikaalin rehellisyyden taito ja naamioiden riisuminen	29
Luku 9: Pyhä liitto ja ehdoton tila	32
Luku 10: Agape – Rakkauden arkipäiväinen taika	34
Neljäs kirja: Uuden maailman arkkitehdit	37
<i>Näkymättömän muuttaminen näkyväksi</i>	
Luku 11: Seitsemäs säde ja arkipäivän alkemia	38
Luku 12: Luomisen mekka ja säteilyn laki	41
Luku 13: Elämän syli ja suuri antautuminen	43
Epilogi: Jäänlähtö	45

Roudan alta nouseva maailma

– Kutsu haarniskojen takaa

On olemassa aivan erityisen hiljainen kutsu, jonka voi kuulla vasta silloin, kun on riittävän väsynyt.

Se ei ole maailman melua, vaatimuksia tai suorittamisen ääntä. Se on sielun syvä, ikiaikainen huokaus sisälläsi, joka sanoo: *Tämän on pakko voida olla toisin*. Olet ehkä elänyt pitkään uskoen, että elämän kuuluukin olla selviytymistä. Että yksinäisyys ihmisvilinän keskellä on normaalia, ja että rakkaus on jotain, mikä täytyy ansaita olemalla vahva, virheetön tai jatkuvasti muiden tarpeita ennakoiva. Olet kantanut muiden pelkoja, imenyt itseesi maailman raskautta ja rakentanut sydämesi ympärille suojamuureja pitääksesi viiman ulkopuolella. Olet oppinut pärjäämään yksin, koska roudan maassa on opetettu, että tarvitsevuus on heikkoutta.

Mutta jokin sinussa muistaa toisenlaisen todellisuuden. Jokin sinussa tietää, että ihmistä ei ole luotu yksinäiseksi saarekkeeksi, vaan osaksi elävää, hengittävää ja kannattelevaa verkkoa.

Tämä kirja on kirjoitettu juuri tuolle osallesi. Se on matkaopas vanhasta maailmasta – erillisyyden, pelon ja raskaiden haarniskojen todellisuudesta – uuteen maailmaan, joka ei ole fyysinen paikka, vaan sydämen taajuus. Se on kutsu astua ulos astraalitason lumouksesta, jossa ihmiset ovat sokeita toisilleen, ja opetella puhumaan sydänten kieltä.

Tällä matkalla emme puskemalla yritä muuttaa maailmaa, vaan opettelemme pysähtymään. Opettelemme kohtaamaan itsemme tyhjässä huoneessa, riisumaan naamionne radikaalilla rehellisyydellä ja ankkuroimaan ikiaikaisen *Agape*-rakkauden aivan tavalliseen, rosoiseen arkeen. Opimme, ettei sinun tarvitse pelastaa ketään, vaan riittää, että tulet itse näkyväksi.

Sinun ei tarvitse enää pärjätä yksin. Laskeudu tähän tekstiin, anna sen sanojen tehdä energeettistä työtä ja sulattaa jäätä sydämesi ympäriltä. On aika palata kotiin.

Ensimmäinen kirja: Jääkausi ja erillisyyden harha

Me opimme täällä pohjoisessa rakentamaan seiniä pitääksemme viiman ulkopuolella. Opimme nikkaroimaan paksut ovet ja vetämään salvat kiinni, sillä pimeässä ja kylmässä pärjääminen oli elinehto. Yhteinen ymmärrys oli vähäeleistä: nyökkäys, katse, yhdessä jaettu vaikeneminen nuotion äärellä. Se riitti silloin.

Mutta jossain matkan varrella, sukupolvien ketjussa, me unohdimme, että vahvinkin hirsi on vain puuta, ja syvin kylmyys ei tulekaan ulkoa, vaan sisältä. Turvapaikoistamme, noista itse rakentamistamme suojamuureista, tuli huomaamatta vankiloita. Fyysisestä selviytymisestä tuli sielun tila, pysyvä routa.

Ja nyt me vaellamme toistemme ohi, ihmiseressä, kahden paksun haarniskan kolistessa vastakkain. Me katsomme toisiamme ruutujen takaa, ruuhkabussien ikkunoista ja neuvotteluhuoneiden pöytien yli, huutaen äänettömästi:

Näe minut. Pysähdy. Katso minua.

Mutta emme osaa enää avata ovea. Olemme unohtaneet sydänten kielen, sen ainoan, joka osaa sulattaa jään. Tämä kirja on kirjoitettu sinulle, joka olet väsynyt palelemaan yksin muiden joukossa. On aika riisua haarniska.

Luku 1: Haarniskojen maa

Katso tätä maisemaa, kun syksy riisuu puut ja pimeys laskeutuu hartioille. Tämä ei ole vain sääilmiö; se on mielenmaisema, johon meidät on valettu. Esi-isämme taistelivat säilyttääkseen elämänliekin ohuen langan ehjänä pitkien pakkasöiden yli. Silloin vahvuus mitattiin kestävyudessa. Siinä, kuka jaksoi purra hammasta pimeän läpi, kuka ei valittanut taakkaansa, kuka seisoj suorana, kun maailma yritti painaa polvilleen. Pärjääminen oli hyveistä suurin.

Meidät opetettiin jo kehossa siihen myyttiin, että vahva ihminen on saari. Että itsenäisyys tarkoittaa riippumattomuutta kaikesta ja kaikista. Olemme imeneet itseemme uskomuksen, jonka mukaan tarvitsevuus on heikkoutta. Kun lapsi kaatui, hänet nostettiin ylös ja kehoitettiin olemaan itkemättä, sillä elämä on kovaa ja siihen on karaistuttava. Näin me aloimme rakentaa sisäisiä hirsiseiniä suojaamaan sydäntä. Me pukeuduimme näkymättömiin haarniskoihin, joiden tarkoitus oli varjella meitä maailman kovuudelta.

Haarniskassa on kieltämättä turvallista olla. Se ei päästä sisään pettymystä, hylkäämistä tai satuttavia sanoja. Mutta se vaatii veronsa. Haarniskan teräs ei erottele tunteita toisistaan: kun se torjuu surun, se torjuu myös syvän ilon. Kun se pitää pettymyksen loitolla, se estää myös aitoa rakkautta pääsemästä iholle. Se opettaa kantajalleen vaarallisen valheen: yritämme suojella elämäämme estämällä itseämme elämästä.

Tässä me nyt olemme, haarniskojen maassa. Yhteiskunta toimii kellontarkasti, talot ovat lämpimiä ja vatsat täynnä. Silti olemme kenties yksinäisempiä kuin koskaan historiamme aikana. Sillä se, mikä piti meidät kerran hengissä, on nyt juuri se asia, joka estää meitä heräämästä eloon.

Millaista sitten on elää tuon haarniskan sisällä?

Se ei ole terävää kipua, vaan pikemminkin jatkuvaa, hiljaista puutumista. Haarniskan sisäpuolella on kummallinen kaikukammio. Kun puhumme toisillemme, äänemme osuu ensin omiin seiniimme, muuttuu varovaiseksi ja suodattuu ulos turvallisena, tasaisena ja merkityksettömänä. Keskustelemme säästä, asuntolainoista, lasten harrastuksista ja maailman uutisista. Nyökyttelemme kahvihuoneissa ja hymyilemme illallispöydissä. Suoritamme läsnäolon koreografiaa täydellisesti, mutta jokin aivan olennainen puuttuu.

Se puuttuva palanen on sielun resonanssi.

Kuvittele seisovasi täydessä huoneessa. Ympärilläsi on ihmisiä, ehkä jopa sellaisia, joita kutsut perheeksi tai ystäviksi. Kuulet heidän äänensä, näet heidän eleensä, mutta tuntuu kuin välissänne olisi paksu, näkymätön lasi. Voit painaa kämmenesi tuota lasia vasten, ja joku toinen saattaa painaa omansa sitä vasten toisella puolella. Kämmenenne ovat kohdakkain, mutta ette tunne toistenne lämpöä. Se on nykyajan suurin tragedia: me olemme oppineet olemaan yhdessä yksin.

Tämä on erillisyyden harhan (jota jotkut kutsuvat kolmiulotteiseksi eli 3D-todellisuudeksi) raskain ydin. Kun sydän on lukittu turvaan, se ei voi vastaanottaa rakkautta, vaikka sitä tarjottaisiin. Haarniska ei ymmärrä vivahde-eroja; se torjuu kylmän viiman, mutta samalla se torjuu kevätauringon säteet.

Tämän seurauksena ihmisen sisälle kasvaa hiljainen epätoivo. Se on tunne siitä, että vaikka kuinka yritän kertoa kuka olen, kukaan ei todella kuule. Vaikka kuinka näytän itseni, kukaan ei todella näe. Tämä on se raskaus, joka vetää askeltamme maahan. Se ei johdu siitä, että maailma olisi paha, vaan siitä, että me käytämme valtavasti elämänenergiaamme (sitä pyhää voimaa, joka meissä virtaa) pitääksemme suojamuurejamme pystyssä. Pärjäämisen kulissin ylläpitäminen on uuvuttavaa työtä.

Ja kaikkein traagisinta on, että tuo ihminen, jota katsot lasin läpi – tuo kollega, puoliso tai naapuri, jonka luulet olevan niin vahva ja etäinen – istuu todennäköisesti omassa haarniskassaan ja tuntee tismalleen samaa. Kaksi sielua, jotka kaipaavat epätoivoisesti tulla nähdyiksi, katsovat toisiaan metallisten visiirien läpi ja olettavat, ettei toista kiinnosta. Me pelkäämme torjutuksi tulemista niin paljon, että torjumme toisemme jo ennalta.

Se on roudan ydin. Se on se tila, josta meidän on nyt, kollektiivisesti ja yksilöinä, aika kasvaa ulos.

Luku 2: Nälkäisten aaveiden tanssi ja suuri lumous

On olemassa kaunis, mutta äärettömän surullinen sana sille tilalle, jossa suurin osa meistä vaeltaa päivästä toiseen. Se sana on *lumous*.

Se ei ole satukirjojen kimaltavaa taikaa, vaan sakeaa, näkymätöntä usvaa, joka kietoutuu mieleemme ja sydämemme ympärille. Se on loitsu, joka on kudottu maailman kiireestä, kollektiivisista peloista ja niistä sadoista tarinoista, joita meille on kerrottu siitä, millaisia meidän tulisi olla kelvataksemme. Lumous pitää meidät unessa. Se saa meidät uskomaan, että ne roolit, joita arjessa suoritamme – pärjääjä, viihdyttävä, uhri tai suorittaja – ovat yhtä kuin meidän todellinen itsemme.

Ja tämän lumouksen traagisin ominaisuus on sen kyky sokeuttaa meidät toisiltamme.

Kuvittele kaksi ihmistä istumassa pöydän ääressä. He puhuvat, he nyökkäilevät ja he katsovat toisiaan kohti. Mutta jos näkisimme lumouksen läpi, huomaisimme jotain sydäntäsärkevää: kumpikaan ei oikeasti kuuntele toista. He käyvät kahta päällekkäistä yksinpuhelua. Kumpikin odottaa vain, että toinen vetää henkeä, jotta voisi itse napata puheenvuoron.

Tämä ei johdu itsekkyydestä. Se johtuu siitä, että molempien sisällä asuu *nälkäinen aave*.

Nälkäinen aave on se osa meitä, joka on nääntymäisillään rakkauden, huomion ja nähdyksi tulemisen puutteeseen. Se huutaa sisällämme niin kovaa:

"Näe minut! Ymmärrä minua! Huomaa, kuinka arvokas minä olen!"

Tuon aaveen epätoivo on niin valtava, että se vie kaiken hapen tilasta. Ja tässä piilee lumouksen suurin tragedia: kun olemme niin epätoivoisia tulemaan nähdyiksi, me menetämme kykymme nähdä ketään muuta.

Kun katsomme toista ihmistä lumouksen vallassa, emme näe häntä. Näemme vain omien tarpeidemme heijastuksen. Etsimme toisen ihmisen silmistä vain vahvistusta omalle olemassaolollemme. "Tuoko hän minulle lohtua? Arvostaako hän minua? Uhkaako hän minun maailmankuvaani?" Toisesta ihmisestä tulee vain väline, peili, jonka edessä yritämme epätoivoisesti korjata omaa asentoamme.

Tällainen elämä on loputtoman raskasta, sillä se on unta maailman tarinoissa. Se on tanssia, jossa kaikki ovat eksyksissä, mutta kukaan ei uskalla pysähtyä kysymään tietä. Nälkäiset aaveet törmäilevät toisiinsa huutaen nälkänsä, mutta vaikka niille tarjoaisi kokonaisen juhla-aterian edestä toisen ihmisen aikaa, ne eivät osaisi ottaa sitä vastaan. Sillä ainoa tapa purkaa lumous, ainoa tapa herätä unesta, on lakata vaatimasta, että maailman on nähtävä sinut ensin.

Lumous murtuu vain yhdellä tavalla: olemalla ensimmäinen, joka hiljenee.

Lumous ei laskeudu yllemme äkillisenä pimeytenä. Se on hiipivä usva, joka nousee huomaamatta vuosien saatossa. Se alkaa silloin, kun opimme, että tullaksemme hyväksytyiksi meidän on oltava jotain muuta kuin mitä olemme. Opimme, että rakkaus on ehdollista, palkinto oikeanlaisesta suorituksesta. Ja niin me astumme näyttämölle. Alamme suorittaa ihmisyyttä sen sijaan, että eläisimme sitä.

Tuon usvan keskellä herää eloon nälkäinen aave. Se ei ole mikään paha voima, vaan kaikkein haavoittuvaisin osamme. Se on se osa sieluamme, joka muistaa etäisesti, miltä aito yhteys tuntuu, mutta on joutunut eristyksiin roudan ja haarniskojen keskelle.

Koska emme enää osaa ravita tuota aavetta aidolla, ehdottomalla läsnäololla (sillä sydänten kielellä, jonka olemme unohtaneet), me alamme epätoivoisesti syöttää sille korvikkeita. Me tarjoamme sille ammatillisia saavutuksia, täydellisesti sisustettuja koteja, sosiaalisen median peukutuksia ja muiden ihmisten ohikiitävää ihailua. Mutta aave ei elä niistä. Se on kuin yrittäisi sammuttaa syvää, sielua polttavaa janoaan merivedellä: mitä enemmän näitä suoritusten hedelmiä nautit, sitä kipeämmäksi ja ahneemmaksi jano kasvaa.

Ja tässä piilee lumouksen suurin tragedia, se, miten se sokeuttaa meidät toisiltamme.

Tarkkaile seuraavan kerran, kun kaksi ihmistä kohtaa toisensa tämän lumouksen vallassa. Katso heidän silmiään. He puhuvat, ehkä jopa nauravat, mutta he eivät katso *toisiinsa*. He katsovat toistensa *läpi* etsien itseään. Toisesta ihmisestä tulee vain peilipinta, josta kumpikin etsii epätoivoisesti vahvistusta omalle kelpaamiselleen.

”Olenko minä turvassa tässä? Pidätkö sinä minusta? Olenko minä riittävä? Vahvistathan sinä minun tarinaani siitä, kuka minä olen?”

Heidän sanansa risteilevät ilmassa, mutta ne eivät koskaan kohtaa. Keskustelu on vain naamioitua neuvottelua, jossa kumpikin yrittää paikata oman sisimpänsä vuotoja toisen ihmisen energialla. Se on uuvuttavaa tanssia, jossa molemmat osapuolet luulevat johtavansa, mutta todellisuudessa kumpikin vain roikkuu toisessa pysyäkseen pystyssä. Kumpikin nälkäinen aave huutaa hiljaa omaa tarvettaan, niin kovaa, ettei kumpikaan kykene kuulemaan toista.

Kun kaksi sokeaa yrittää taluttaa toisiaan, tuloksena on vain syvenevä eksymisen tunne. Siksi jopa parisuhteet, nuo kaikkein pyhimmiksi tarkoitettut liitot, voivat muuttua yksinäisyyden syvimmiiksi kuiluiksi. Jos kaksi ihmistä rakastaa toisissaan vain sitä

heijastusta, jonka toinen heille itsestään antaa, he eivät rakasta lainkaan. He vain käyttävät toisiaan pitääkseen lumousta yllä.

Tästä unesta herääminen on ehkä ihmisen elämän vaikein ja samalla yksinkertaisin teko.

Se ei vaadi sitä, että sinun pitäisi yhtäkkiä oppia rakastamaan koko maailmaa tai muuttua täydelliseksi kuuntelijaksi. Se vaatii vain pysähdyksen. Se vaatii miltei yli-inhimillistä rohkeutta katsoa sitä omaa, sätkivää ja vaativaa aavettaan silmiin ja sanoa sille lempeästi:

"Minä näen sinut nyt. Sinun ei tarvitse enää huutaa tuolle toiselle ihmiselle. Minä olen tässä."

Lumous murtuu vasta silloin, kun uskalat vetää oman epätoivosi ja omat vaatimuksesi pois ihmisten välisestä tilasta. Kun teet sen, tuohon tilaan laskeutuu yhtäkkiä hiljaisuus. Tuo hiljaisuus ei ole kiusallista tyhjyyttä, jota me olemme tottuneet pelkäämään. Se on puhdasta, ehdotonta tilaa.

Ja siinä tilassa, ensimmäistä kertaa ehkä vuosiin, sumu hälvenee. Ja sinä voit vihdoinkin nähdä ihmisen edessäsi.

Luku 3: Pelon painovoima ja empatian varjo

Kun lumous on vahva ja ihmiset vaeltavat nälkäisten aaveidensa ajamina, ilma jota hengitämme, muuttuu raskaaksi. Sitä voisi kutsua vanhan maailman painovoimaksi. Se ei ole fysiikan lakien mukaista vetovoimaa, vaan energeettistä lyijyä. Se on kollektiivista pelkoa, riittämättömyyttä ja ahdistusta, joka leijuu ympärillämme kuin näkymätön savusumu.

On ihmisiä – ja jos luet tätä kirjaa, olet todennäköisesti yksi heistä – jotka aistivat tämän kaiken. Olet ehkä jo alkanut raottaa omaa haarniskaasi. Olet tuntenut, ettei erillisyyden harha palvele sinua enää, ja olet avannut sydäntäsi maailmalle. Mutta tässä, tuon avoimuuden ensimmäisillä metreillä, piilee vaarallinen ansakuoppa. Sitä voisi kutsua empatian varjoksi.

Kun ihminen, jolla on avoin sydän mutta joka ei vielä tunnista omia rajojaan, astuu tähän raskaaseen maailmaan, hän toimii kuin emotionaalinen pesusieni. Kun kohtaat ihmisen, joka on eksyksissä oman pelkonsa ja lumouksensa keskellä, sinun kaunis, luontainen vaistososi on auttaa. Haluat helpottaa hänen oloaan. Mutta koska emme ole oppineet sydänten kielen todellista mekaniikkaa, teemme suuren virheen: me imemme toisen ihmisen pelon itseemme.

Me luulemme, että välittäminen tarkoittaa toisen taakan ottamista omille harteillemme. Uskomme alitajuisesti, että jos minä suostun tuntemaan sinun ahdistuksesi, sinun ei tarvitse kokea sitä yksin.

Mutta empatia ilman rajoja on sama asia kuin heittäytyisi myrskyävään mereen pelastamaan hukkuvaa, ilman omaa pelastusrengasta. Hukkuva ihminen, oman pelkonsa sokaisemana, ei näe sinua auttajana; hän näkee vain jotain, mihin tarttua paniikissa kiinni. Ja niin hän vetää teidät molemmat pinnan alle. Olet imenyt hänen pimeytensä itseesi luullen, että siten tuot valoa hänen elämäänsä. Mutta pimeyttä ei voi karkottaa ottamalla se sisään. Nyt te olette vain kaksi hukkuvaa myrskyn armoilla.

Tämä on se todellinen syy, miksi tunnet itsesi niin nääntyneeksi. Se selittämätön raskaus rinnassasi illalla, se uupumus, joka vetää askeltasi maahan kauppajonossa tai työpalaverin jälkeen, ei suurimmaksi osaksi ole edes sinun omaasi. Olet kantanut mukanasi kollektiivista lyijyä. Olet yrittänyt pitää toisia pinnalla polkemalla itse vettä epätoivon vimmallalla.

Meidän on aika ymmärtää eräs karu, mutta syvästi vapauttava totuus: maailmaa ei voi parantaa sairastamalla sen mukana. Toisen ihmisen lumousta ei voi rikkoa menemällä siihen itse mukaan. Hukkuva ei tarvitse toista hukkuvaa; hän tarvitsee ihmisen, joka seisoo vakaasti kuivalla maalla ja ojentaa kätensä.

Se vaatii meiltä siirtymistä empatiasta kohti korkeampaa myötätuntoa. Se vaatii meiltä kykyä katsoa toisen ihmisen kipua, lähettää siihen rakkautta, mutta kieltäytyä ottamasta sitä omaksemme. Se vaatii tilaa, jonne maailman myrskyt eivät yllä.

Ja tuo tila meidän on rakennettava seuraavaksi.

Toinen kirja: Pysähdys ja tyhjä huone

Mitä teet silloin, kun maailman melu käy niin huumaavaksi, ettet enää erota omia ajatuksiasi muiden vaatimuksista? Kun jokainen vastaantulija tuntuu kantavan lyijyä harteillaan, ja tuo lyijy tarttuu sinun ihoosi jo pelkästä ohikiitävästä katseesta?

On olemassa tietynlaista uupumusta, jota yksikään yöni ei korjaa, sillä se ei ole fyysisen kehon väsymystä. Se on sielun hengästyminen. Se on varma merkki siitä, että olet seisonut liian pitkään ulkona myrskyssä, yrittäen epätoivoisesti pidellä kiinni roudan murtamista rakenteista. Olet yrittänyt hengittää vettä ja ihmetellyt, miksi tukehdut.

Tämä Toinen kirja on kutsu sisään. Se on lempeä, mutta ehdoton kehoitus astua pois siltä näyttämöltä, jossa lumouksen sokeuttamat nälkäiset aaveet tanssivat päättymätöntä tanssiaan. Vanhan maailman äänet tulevat syyttämään sinua pakenemisesta, mutta älä kuuntele niitä. Vetäytyminen ei ole luovuttamista. Se on paluu kotiin.

Ennen kuin voit rakentaa uutta maailmaa ja puhua sydänten kieltä, sinun on löydettävä paikka, johon vanhan maailman taajuus ei yllä. Sinun on raivattava tilaa. Sinun on uskallettava rakentaa itsellesi tyhjä huone, sillä vain hiljaisuudessa voi kuulla, mikä on totta.

Luku 4: Lupa sulkea ovi

Meidät on kasvatettu uskomaan myyttiin, jonka mukaan ovien sulkeminen on aina hylkäämistä. Meille on kerrottu saduissa ja arjen opetuksissa, että hyvän ihmisen sydän on aina selällään, kaikkien tulla ja mennä. Että hyvyys mitataan siinä, kuinka paljon olet valmis antamaan itsestäsi, silloinkin kun omat voimavarasi ovat pelkkiä murusia.

”Älä ole itsekäs,” maailma kuiskasi, kun olisit halunnut vain kääntyä pois ja suojella omaa rauhaasi. Ja niin meistä tuli kynnysmattoja roudan maassa. Me opimme pitämään energiakenttämme ovet auki, jopa silloin kun ulkona riehui kaiken tuhoava pelon hirmumyrsky. Me kutsuimme sitä empatiaksi, vaikka todellisuudessa se oli vain rajattomuutta.

Mutta mieti majakkaa meren rannalla. Sen ainoa, pyhä tehtävä on loistaa kirkasta valoa sysipimeään yöhön, jotta myrskyn kourissa kamppailevat laivat eivät murskaudu teräviin kallioihin. Kuvittele, mitä tapahtuisi, jos majakanvartija päättäisi osoittaa ”avoimuuttaan” ja ”solidaarisuuttaan” myrskyä kohtaan jättämällä lyhdyn lasiovet apposen auki. Hän ehkä kuvittelisi olevansa yhtä elementtien kanssa, mutta todellisuudessa vihainen tuuli puhaltaisi tulen armotta sammuksiin. Ja silloin pimeys nielaisisi sekä majakan että laivat.

Majakka kykenee palvelemaan maailmaa vain ja ainoastaan siksi, että se suojelee omaa liekkiään. Se on erottanut sisällä palavan tulen ulkona raivoavasta säästä paksulla, läpäisemättömällä lasilla.

Oman oven sulkeminen maailman pelolta ei ole itsekkyyttä. Se on sielun elinehto. Se on ensimmäinen ja kaikkein tärkein teko, kun alat ankkuroida uutta, korkeampaa taajuutta itseesi. Sinulla on pyhä oikeus – ja suorastaan velvollisuus – kääntää selkäsi huoneelle, jossa nälkäiset aaveet huutavat. Sinulla on lupa sanoa ääneen: *”Tämä myrsky ei ole minun, enkä minä aio hukkoa sen mukana.”*

Tämän luvan antaminen itselleen on usein matkan pelottavin askel. Kun suljet oven vanhan maailman vaatimuksilta ja vetäydyt omaan pyhään tilaasi, kohtaat ensimmäisenä hiljaisuuden. Ja roudan kasvattamalle mielelle hiljaisuus on kauhistuttavaa.

Vuosien ajan olemme tottuneet mittaamaan arvomme suorituksissa, kohtaamisissa ja toisten ihmisten antamassa palautteessa. Kun suljet oven asettuaksesi omaan tyhjään huoneeseesi, kaikki tuo ulkoinen palaute katkeaa. Eteen nousee väistämättä pelottava kysymys: *Kuka minä olen, jos en olekaan se, jota muut tarvitsevat?*

Siksi pyhän tilan luominen vaatii radikaalia rohkeutta. Se tarkoittaa, että lasket puhelimen kädestäsi. Kieltäydyt kutsuista, jotka tuntuvat kehossasi raskailta. Lakat suorittamasta niitä rooleja, joita olet pitänyt yllä vain pitääksesi muut tyytyväisinä. Otat aikaa vain itsellesi ja hengityksellesi, vaatimatta itseltäsi minkäänlaista tulosta.

Kun teet tämän, astraalikehosi saattaa ensin panikoida. Kuin vieroitusoireista kärsivä, se yrittää vetää sinut takaisin draamaan, huolehtimiseen ja maailman uutistulvan kauhisteluun. Se yrittää kertoa sinulle, että laiskottelet, pakenet vastuutasi tai olet kylmä ja välinpitämätön.

Anna tuon syyllisyyden aallon tulla, tunne sen kylmyys ihollasi, ja anna sen lipua ohi. Pysy tyhjässä huoneessasi. Sillä juuri kun luulet, ettet kestä hiljaisuutta ja omaa seuraasi enää hetkeäkään, jokin sinussa alkaa antaa periksi. Haarniskan lukot aukeavat, yksi kerrallaan. Raskaus alkaa sulaa.

Ja silloin, ehkä ensimmäistä kertaa elämässäsi, sinä alat vihdoin kuulla oman sielusi todellisen äänen.

Luku 5: Tyyni järvi

Hiljaisuuden paljastamat varjot

Kun olet sulkenut oven ja asettunut pyhään tilaasi, huomaat pian erään yllättävän asian: hiljaisuus ei olekaan äänetöntä. Se on vain ulkoisen taustamelun puutetta. Kun maailman vaatimukset on vihdoin suljettu seinien ulkopuolelle, alat vääjäämättä kuulla, mitä omien suojamuuriesi sisäpuolella todella tapahtuu. Ja se voi olla aluksi myrskyisää.

Täällä, vapaaehtoisessa eristäytymisessä, kohtaat vihdoin sen kaikkein vaativimman vieraan. Oman nälkäisen aaveesi.

Se sama epätoivoinen tarve tulla nähdyksi, jota olet yrittänyt vuosikymmeniä tyydyttää muiden ihmisten katseilla, suorituksilla ja kiireellä, istuu nyt vastapäätäsi tyhjässä huoneessa. Ilman muiden ihmisten tuomaa häiriötekijää et voi enää kääntää katsettasi pois. Sinun on kohdattava oma keskeneräisyytesi, oma yksinäisyytesi ja se kipeä totuus, että olet itsekin ollut osana sitä lumousta, joka pitää ihmiskuntaa unessa.

Tämä on matkan kriittisin ja ehkä kivuliain piste. On äärettömän houkuttelevaa ponnahtaa ylös, avata ovi ja paeta takaisin roudan maailmaan, sillä siellä voi ainakin teeskennellä, ettei tätä sisäistä kipua ole olemassa. Mutta jos jäät paikoillesi, jos suostut katsomaan omaa haavoittuvuuttasi silmiin, tapahtuu jotain käänteentekevää.

Kun katsot omaa nälkäistä aavettasi ilman tuomiota, ilman tarvetta muuttaa sitä heti vahvuudeksi, se alkaa menettää hirviömäisiä piirteitään. Ymmärrät, ettei se ole vihollinen. Se on vain se osa sinua, joka jäi aikanaan vaille ehdotonta rakkautta ja yritti selviytyä parhaansa mukaan.

Kun kuiskaat tuolle osallesi: *"Minä näen sinut nyt. Sinun ei tarvitse enää huutaa. Olet turvassa,"* tapahtuu ihme. Aave lakkaa olemasta aave. Siitä tulee jälleen osa ehyttä sieluasi.

Ajattomassa viisaudessa ihmisen tunnekeho – sitä astraalista tasoa, jossa kaikki pelkomme, halumme ja tarpeemme asuvat – verrataan usein veteen.

Kun elämme kiinni maailman lumouksessa, tuo vesi on jatkuvassa, hallitsemattomassa myrskyssä. Se kuohuu muiden ihmisten mielipiteistä, lyö aggressiivisia aaltoja suojelemaan itseään ja vaahtoa mustasukkaisuutta tai riittämättömyyttä. Kuvittele

yrittäväsi katsoa myrskyävän meren pintaan nähdäksesi oman peilikuvasi. Et näe muuta kuin kaaosta, murtuneita viivoja ja vääristyneitä heijastuksia.

Sama koskee toisia ihmisiä. Kun yrität kohdata toisen ihmisen oman tunnemielesi myrskyessä nälkäisenä ja pelokkaana, et koskaan näe häntä sellaisena kuin hän on. Näet hänet vain omien aaltojesi vääristämänä. Näet hänessä uhan, pelastajan tai tuomarin.

Mutta mitä tapahtuu järvelle, kun tuuli tyyntyy?

Kun lakkaat ruokkimasta omia nälkäisiä aaveitasi ja suostut olemaan radikaalin rehellinen itsellesi omassa pyhässä tilassasi, sisäinen myrskysi laantuu. Tunnekehosi rauhoittuu. Aaltojen pauhu vaikenee, ja pinta siliää peiliksi.

Tämä tyyni järvi on se todellinen tavoitetila. Se ei tarkoita tunteettomuutta tai kylmyyttä – päinvastoin. Tyyni vesi on äärimmäisen herkkää, se reagoi pienimpäänkin pisaraan, mutta se palautuu nopeasti takaisin tasapainoon.

Vain tyyni järvi kykenee heijastamaan yläpuolellaan kaartuvan taivaan täydellisenä. Ja vain ihminen, joka on kohdannut itsensä ja tyyntynyt oman tarvitsevuutensa myrskyn, kykenee heijastamaan toisen ihmisen todellisuuden sitä vääristämättä.

Tässä piilee koko kohtaamisen salaisuus. Kun olet omassa pyhässä tilassasi tyyntynyt vetesi, voit avata oven ja astua takaisin maailmaan aivan uudenaikaisena ihmisenä.

Kun silloin kohtaat toisen ihmisen, et enää iskeydy häntä vasten kuin hyökyaalto vaatien huomiota tai ymmärrystä. Sinä vain olet. Olet tyyni, heijastava ja kirkas. Ja kun se toinen, kenties yhä omassa haarniskassaan ja lumouksessaan kampaileva ihminen, katsoo sinuun... hän näkeekin yhtäkkiä itsensä täydellisesti hyväksyttynä. Hän huomaa, ettei hänen tarvitse puolustautua, koska sinun vesissäsi ei ole ristiaallokkoa, joka uhkaisi kaataa hänet.

Tämä tyyneys sinussa kutsuu esiin tyyneyden hänessä. Olet rakentanut sisällesi tilan, johon toisen ihmisen on vihdoin turvallista astua.

On tärkeää ymmärtää, ettei pyhään tilaan astuminen ole mikään nopea taikatempu. Et voi vain sulkea ulko-ovea, istahtaa alas ja odottaa, että sielusi alkaa puhua sinulle kirkkaalla, lempeällä äänellä.

Kun suljet oven maailman melulta, luulet aluksi pakenevasi ulkomaailmaa. Mutta hyvin pian tulet huomaamaan jotain kiusallista: sinä toit maailman mukasi sisään. Ja mikä pahinta, huomaat, ettet oikeastaan yritäkään paeta maailmaa – sinä yrität paeta itseäsi.

Kun hiljaisuus laskeutuu, se on aluksi korviahuumaavaa. Roudan kasvattama mieli ei kestä tyhjyyttä, sillä tyhjyydessä on pakko kohdata oma keskeneräisyytensä. Ja niin me

pakenemme, vaikka olemme yksin omassa huoneessamme. Sormemme hakeutuvat automaattisesti puhelimen ruudulle. Avaamme television uppoutuaksemme toisten ihmisten keksittyihin draamoihin, pakenemme loputtomaan sarjojen virtaan tai kävelemme levottomasti jääkaapille etsimään jotain, mikä täyttäisi rinnassa ammottavan reiän. Me teemme mitä tahansa, jotta meidän ei tarvitsisi olla läsnä itsellemme.

Se vaatii valtavaa rohkeutta laittaa ruudut kiinni. Se vaatii uskallusta istua alas ja antaa hiljaisuuden vihdoinkin saartaa itsensä. Ja kun sen tekee, alkaa matkan pelottavin vaihe.

Kun viihdykkeet on riisuttu, egon tarinat alkavat nousta pintaan. Kaikki ne roolit, joita olet maailmassa esittänyt: *Minä olen se, joka pärjää. Minä olen uhri, jota on kohdeltu väärin. Minä olen se, joka pelastaa muut.* Mieli huutaa näitä tarinoita tyhjälle huoneelle, yrittäen epätoivoisesti todistaa olevansa yhä olemassa. Se yrittää vetää sinut mukaan vanhaan draamaan, syyllisyyteen ja pelkoon.

Mutta jos jaksat vain istua ja hengittää. Jos jaksat vain katsella noita tarinoita tarttumatta niihin... ne alkavat vähitellen menettää voimaansa. Kun et enää ruoki nälkäisiä aaveitasi uutisten kauhukuvilla tai toisten ihmisten hyväksynnällä, ne alkavat näivettyä. Tarinat alkavat pudota ympäriltäsi kuin kuivuneet lehdet.

Ja silloin koittaa se hetki, jota ihminen kenties eniten pelkää: täydellinen tyhjiys.

Kun suorittajan, auttajan ja pärjääjän naamiot riisutaan, alta ei ehkä paljastukaan heti säteilevää valoa. Alta paljastuu merkityksettömyys. Yhtäkkiä kaikki se, millä olet mitannut omaa arvoasi – toisten kiitos, kiire, saavutukset – katoaa. Jäljelle jää vain puhdas, paljas tyhjiys, ja mieli panikoi.

Mitä jää jäljelle? Kuka minä olen, jos en olekaan mikään näistä tarinoista? Olenko minä yhtään mitään?

Tämä on se kuilu, jonka yli jokaisen heräävän sielun on kuljettava. Se tuntuu siltä, kuin astuisi pimeään avaruuteen ilman turvaköyttä. Se tuntuu kuolemalta, ja tavallaan se onkin sitä – se on vanhan, rajoittuneen minäkuvan kuolema.

Mutta salaisuus on tämä: tuo tyhjiys, joka tuntuu ensin niin kauhistuttavalta, ei ole tyhjiö. Se on tilaa. Se on vihdoinkin se puhdas, raivattu tila, josta olemme puhuneet.

Vasta kun olet uskaltanut kohdata tuon merkityksettömyyden kauhun, vasta kun olet antanut kaikkien valheellisten tarinoiden palaa poroksi, tyyni järvi voi paljastua. Tuon tyhjiyden pohjalta alkaa nousta jotain uutta. Se ei ole huutava ääni, vaan hiljainen, vakaa ja horjumaton läsnäolo. Se on sinun sielusi.

Se sanoo sinulle: *Sinun ei tarvitse olla mitään tarinaa. Sinä olet.*

Luku 6: Lempeä erillisuus ja myötätunnon suojakilpi

Tulee päivä, jolloin huomaat, ettei sinun tarvitse enää piileskellä tyhjässä huoneessasi. Hiljaisuus ei enää ahdistaa, vaan se on tullut osaksi sinua. Tyyni järvi sisälläsi on asettunut paikoilleen, ja olet alkanut kuulla sielusi äänen vanhojen, pelokkaiden tarinoiden sijaan.

Mutta henkisen tien tarkoitus ei ole jäädä asumaan luolaan. Se "uusi maailma", jota sydämesi janoaa, ei rakennu eristyksissä, vaan keskellä tätä nykyistä todellisuutta. Sinun on avattava ovi ja astuttava takaisin ihmisten ilmoille – kauppajonoihin, sukujuhliin, työpaikoille ja kaduille, joilla vanhan maailman painovoima on yhä läsnä.

Tämä on se hetki, jolloin moni pelästyy. Kun astut ulos tyyneydestäsi ja kohtaat ensimmäisen ihmisen, joka on eksyksissä omassa lumouksessaan, astraalikehosi vanha muisti yrittää aktivoitua. Tunnet hänen pelkonsa ja raskautensa, ja vanha, rajaton empatiasi kuiskaa: *"Ota hänen kipunsa kantaaksesi. Se on sinun velvollisuutesi."* Mutta nyt sinä tiedät paremmin. Sinä tiedät, ettei kahta hukkuva pelasteta siten, että molemmat vajoavat aaltoihin. Nyt on aika opetella lempeän erillisyyden jalo taito.

Ajattoman viisauden perinteissä puhutaan joskus "jumalallisesta välinpitämättömyydestä". Sana särähtää helposti roudan kasvattamaan korvaan, sillä olemme oppineet, että välinpitämättömyys on sydämen kylmyyttä. Mutta kyse on aivan muusta. Kyse on lempeästä, rakkaudellisesta erillisyydestä.

Se on sielun kykyä seistä rannalla ja katsella toisen ihmisen myrskyä hyppäämättä itse mukaan jäiseen veteen.

Kun kohtaat ihmisen, joka purkaa sinuun omaa pahaa oloaan, vihaansa tai epätoivoaan, sinun ei tarvitse enää rakentaa haarniskaa puolustautuaksesi, mutta sinun ei myöskään tarvitse imeä tuota energiaa itseesi. Lempeä erillisuus on sitä, että katsot häntä tyynen järvesi yli ja toteat hiljaa mielessäsi: *"Minä näen sinun kipusi. Minä näen sinun myrskysi. Mutta se ei ole minun myrskyni."*

Empatia on sitä, että menet mukaan toisen ihmisen tunteeseen ja alat värähdellä samaa pelon taajuutta. Korkeampi myötätunto – se puhdas Agape-rakkaus – on sitä, että säilytät oman korkean, rauhallisen taajuutesi, jotta toisella ihmisellä on edes yksi kiintopiste, johon ankkuroida itsensä.

Et torju häntä, mutta et myöskään ota hänen taakkaansa. Kuuntelet, olet läsnä, ehkä jopa hymyilet lempeästi, mutta sisäinen tilasi pysyy koskemattomana. Sinä et enää reagoi; sinä havainnoit.

Lankeemus ja vanha magneetti

Kun avaat tyhjän huoneesi oven ja astut takaisin maailmaan, luulet ehkä olevasi valmis. Olet tuntenut rauhan, ymmärtänyt lempeän erillisyyden teorian ja uskot suojakilpesi kestävän.

Mutta sitten puhelin soi. Tai kohtaat perheenjäsenen, jonka kanssa olet jakanut vanhan roudan dynamiikan vuosikymmenten ajan. Hän sanoo yhden ainoan, tutun lauseen, joka on ladattu syytöksellä tai hätäännyksellä – ja sekunnin murto-osassa kaikki se vaivalla rakentamasi tyyneys on poissa.

Vedät toisen ihmisen pelon henkeesi ennen kuin ehdit edes tajuta mitä tapahtui. Vanha, ruosteinen haarniskasi loksahuttaa takaisin paikoilleen, sydämesi alkaa hakata, ja huomaat jälleen kerran olevasi keskellä myrskyä, puolustautumassa, selittelemässä tai yrittämässä epätoivoisesti ratkaista toisen ongelmaa hänen puolestaan.

Kun tämä tapahtuu – ja se tulee tapahtumaan kerta toisensa jälkeen – tunnet syvää epäonnistumista. Luulet, että kaikki sisäinen työsi valui hukkaan.

Mutta tämä lankeemus on matkan välttämätön vaihe. Sinun on ymmärrettävä, että kehosi hermosto on ehdollistunut vanhaan maailmaan. Vuosikymmenten ajan hermostosi on oppinut, että *hätäntyminen toisen puolesta tarkoittaa rakkautta*. Kun nyt yrität pysyä tyyneenä toisen myrskytyessä, kehosi hälytyskellot soivat. Se tuntuu luonnottomalta. Se tuntuu siltä, kuin olisit kylmä, paha ja välinpitämätön ihminen.

Vanha energia vetää sinua puoleensa valtavalla magneettisella voimalla, sillä se on tuttua. Ja roudan maailmassa kärsimys on usein ainoa kieli, jolla olemme osanneet yhdistyä toisiimme. Kun kieltäydyt kärsimästä yhdessä, joudut hetken aikaa sietämään sitä musertavaa tunnetta, että hylkää toisen ihmisen.

Pelastajan suru on se majakkana olemisen kaikkein raskain ja vaikein hinta.

Kun seisot kalliolla tyyneydessäsi ja katsot, kuinka sinulle rakas ihminen kamppailee oman lumouksensa ja nälkäisten aaveidensa kourissa, sydämesi haluaisi repeytyä auki. Haluaisit huutaa hänelle, että vesi on matalaa, että hänen tarvitsee vain nousta seisomaan. Haluaisit sukeltaa sinne ja kantaa hänet rantaan.

Mutta et voi. Se on sielun tasolla yksi kivuliaimmista oivalluksista: sinä et voi herättää toista ihmistä hänen unestaan. Et voi purkaa toisen ihmisen haarniskaa ulkoapäin; se avautuu vain sisäpuolelta.

Tässä pisteessä lempeä erillisyyks ei tunnu lainkaan lempeältä. Se tuntuu siltä, että joudut katsomaan vierestä, kun toinen lyö päätänsä seinään. Sinun on surtava sitä tosiasiaa, ettei sinun rakkautesi riitä korjaamaan häntä. Sinun on annettava hänen kokea oma kipunsa, sillä usein vasta se kipu murtaa lumouksen.

Miten tämä matka siis todellisuudessa kuljetaan? Ei niin, että olet pysyvästi valaistunut ja koskematon majakka. Vaan niin, että opit *palaamaan* takaisin tyyneyteen yhä nopeammin.

Aluksi eksyt toisen ihmisen myrskyyn viikoiksi. Sitten huomaat lankeamisesi päivissä. Jonain päivänä huomaat sen jo muutamassa tunnissa.

Ja lopulta koittaa se hetki, jolloin istut pöydän ääressä, tunnet tuon vanhan magneetin repivän sinua mukaansa pelkoon ja draamaan, mutta vedätkin syvään henkeä. Tunnet, kuinka jalkapohjasi painautuvat lattiaan. Annat surun toisen ihmisen tilasta ailahtaa lävitse, mutta et takerru siihen. Et sano sitä lausetta, jolla olisit ennen lähtenyt mukaan taisteluun. Pysyt vaiti. Pysyt valossa, vaikka se sattuisi.

Se ei ole taikatemppu. Se on lihastyötä. Se on hiestä, kyynelistä ja lukemattomista uudelleenaloituksista rakentuva tila, jota joudut aluksi vaalimaan jokaisella hengenvedollasi. Mutta joka kerta kun valitset olla hyppäämättä myrskyyn, kilpesi vahvistuu, kunnes eräänä päivänä huomaat, ettei sinun tarvitse enää yrittää pitää sitä yllä. Se pitää sinua.

Tämä lempeä erillisyyks muodostaa ympärillesi aivan uudenlaisen suojakilven. Se ei ole raskas, eristävä haarniska, vaan pikemminkin kirkas, läpäisevä valokehä.

Kun kävelet ruuhkaisella kadulla tai istut haastavassa neuvottelussa, voit tuntea maailman raskaiden energioiden kimpoavan takaisin tästä tyyneyden kentästä. Ne eivät enää tartu sinuun, koska sisälläsi ei ole enää niitä nälkäisiä aaveita, joihin ne voisivat takertua. Olet lakannut tarvitsemasta maailmalta vahvistusta sille, kuka olet, ja siksi maailman kaaos menettää valtansa sinuun.

Olet vihdoinkin vapaa olemaan täällä, ankkuroimassa tuota 5D-maailman taajuutta keskelle harmaata arkea. Voit olla se ihminen, joka tuo rauhan huoneeseen pelkällä olemuksellaan. Sillä kun et enää pelkää hukkuvasi muiden mukana, sinusta on tullut juuri se majakka, jota tämä pimeä maailma kipeimmin tarvitsee.

Nyt sinä olet valmis puhumaan sydänten kieltä. Nyt olet valmis kohtaamaan toisen ihmisen aidosti.

Kolmas kirja: Tuli ja sydänten kieli

Tyhjiys ja rauha ovat välttämättömiä, mutta ne ovat vasta alku. Pelkkä suojamuureista vapautuminen ei vielä tee ihmistä kokonaiseksi, se tekee hänet vasta valmiiksi ottamaan vastaan elämän. Kun olet tyhjentänyt huoneesi roudan maailman vaatimuksista, olet luonut astian. Nyt on aika täyttää se.

Sillä ihminen ei ole syntynyt elämään irrallaan muista, yksinäisenä majakkana autiolla luodolla. Me olemme laji, jonka sielu hengittää vain vuorovaikutuksessa toisten kanssa. Meidät on luotu yhteyteen.

Kysymys kuuluukin: kun emme enää halua yhdistyä toisiimme vanhan maailman pelon, tarvitsevuuden tai nälkäisten aaveiden kautta, millä kielellä me voimme enää puhua? Miten kaksi pelkonsa riisunutta, tyyntä järveä voivat virrata yhteen kadottamatta itseään?

Vastaus ei löydy mielen logiikasta, eikä sitä voi oppia kylmässä erillisyydessä. Se on kieli, joka täytyy muistaa. Ja joskus sen muistaminen vaatii sen, että matkustaa riittävän kauas roudasta – sinne, missä tuli ei ole koskaan sammunutkaan.

Luku 7: Kipinä päiväntasaajalta

Me täällä pohjoisessa olemme unohtaneet jotain elintärkeää. Koska meidän on pitänyt selviytyä ankarista talvista, olemme vahingossa alkaneet palvoa yksilön voimaa. Olemme rakentaneet yhteiskunnan, jossa ihanteena on riippumattomuus, ja olemme erehtyneet luulemaan sitä vapaudeksi. Todellisuudessa olemme leikanneet itsemme irti siitä näkymättömästä elämänverkosta, joka kannattelee kaikkea olemassaoloa.

Mutta on paikkoja, joissa tuo verkko on yhä elävä ja hengittävä.

Kun jalkapohjat koskettavat Afrikan punertavaa maata, Tansanian lämmössä, tapahtuu jotain sellaista, mitä pohjoisen järki ei heti tavoita. Sitä ei voi lukea kirjoista, se täytyy tuntea soluissaan. Se on taajuus, joka ei pyydä anteeksi olemassaoloaan. Ilma on sakeanaan elämää, ääniä ja värejä, mutta ennen kaikkea se on sakeanaan ihmisten välistä *tilaa*.

Siellä ihmisten välinen tyhjiys ei ole kylmää ja eristävää lasia, kuten meillä. Se on magneettista, lämmintä lankaa. Kun kohtaat ihmisen, et kohtaa erillistä saareketta. Kohtaat osan suurempaa, sykkivää kokonaisuutta.

Afrikkalaisessa viisaudessa tälle on sana: *Ubuntu*. Sitä on yritetty kääntää länsimaisille kielille lukemattomin tavoin, usein muodossa ”minä olen, koska me olemme”. Mutta meille, jotka olemme eläneet haarniskojen maassa, se on aluksi vain kaunis ajatus. Vasta kun sen näkee ja kokee käytännössä, ymmärtää, ettei se ole filosofiaa. Se on kirjaimellinen selviytymisstrategia ja sielun tila, aivan yhtä todellinen kuin painovoima.

Ubuntu on sitä sydänten kieltä, joka soi silloin, kun kaksi ihmistä ei pelkää toisiaan.

Kun katsot paikallista ihmistä silmiin Tansaniassa, saatat kokea jotain hämmentävää: hän katsoo takaisin. Eikä hän katso takaisin ohikiitävästi, arvioiden tai peläten tulewansa häirityksi. Hän katsoo sinua ihmsenä, joka tunnistaa toisen ihmisen olemassaolon oikeuden.

Siinä katseessa ei ole nälkäistä aavetta. Se ei kysy: "*Mitä minä voin hyötyä sinusta?*" tai "*Oletko sinä minulle uhka?*" Se on puhdasta, avointa läsnäoloa. Se on katse, joka ikään kuin sanoo: "*Minä näen sinut, ja koska sinä olet siinä, minäkin olen turvassa.*" Se on

sitä alkuvoimaista *Agapea*, ehdotonta ja pyyteetöntä rakkautta, joka ei tarvitse syytä tai suoritusta ollakseen olemassa.

Tällainen ehdoton kohtaaminen on pohjoisesta saapuvalla sielulle usein suoranainen shokki. Aluksi se voi jopa pelottaa, sillä kun joku katsoo haarniskasi läpi suoraan sydämeesi ilman pienintäkään tuomiota, sinun on yht'äkkiä uskallettava olla aivan paljaana.

Mutta heti tuon ensimmäisen pelästyksen jälkeen seuraa radikaali helpotus. Tunnet, kuinka jokin syvälle jäänyt osa sisälläsi alkaa viimein sulaa. Ymmärrät, ettei sinun tarvitse koskaan ansaita paikkaasi tässä verkossa. Sinä kuulut siihen jo.

Elämän virta ja ilon palvelus

Miltä tuo näkymätön elämänverkko sitten tuntuu käytännössä? Se on kokonaisvaltainen elämän *flow*. Se on virta, joka kantaa, kun lakkaa haraamasta vastaan.

Pohjolassa olemme oppineet, että toisen auttaminen tai avun pyytäminen on usein rasite. Kun joku pyytää palvelusta, haarniskan sisältä saattaa nousta uupunut, vaimentamaton reaktio: "*Onko minun aivan pakko?*" Avun pyytäminen koetaan häiriönä, oman erillisen saarekkeen rauhan rikkoutumisena, ja siksi me mieluummin pärjäämme yksin hampaat irvessä.

Tansaniassa tuo illuusio murtui. Kun pyysit apua, sinua ei kohdattu velvollisuudentuntoisesti huokailen, vaan ilolla. Jos ensimmäinen vastaantulija ei osannut auttaa, hän ei kääntänyt selkäänsä eikä jättänyt sinua yksin; hän etsi sen, joka osasi. Se ei ollut suorittamista, se oli yhteisön luonnollinen refleksi. Auttaminen ei kuluttanut heidän energiaansa, vaan se loi sitä lisää. Se oli elävää todistetta siitä, ettei kenenkään tarvitse kannatella koko maailmaa yksin.

Ja kun lähes jokainen ohikulkija tervehti, se ei ollut rutiininomaista ja tyhjää kohteliaisuutta, jollaista me harrastamme kaupan kassoilla. Se oli toistuva, arkinen muistutus: *Minä näen sinut. Sinä olet olemassa meidän yhteisessä tilassamme.*

Tämä sielun tasolla koettu turva ankkuroitui myös täydellisesti fyysiseen kehoon. Se ei ollut vain mielen oivallus, se oli solutason puhdistumista.

Se oli elävää, paljasta maata jalkapohjien alla, kun aamuaurinko vasta alkoi lämmittää rantahiekkää. Se oli sitä, kuinka roudan maan turhat jännitteet, vuosikymmenten suorittaminen ja jatkuva varuillaanolon raskaus tuntuivat liukenevan pois, kun sai sukeltaa suolaiseen meriveteen ja antaa aaltojen pestä haarniskan rippeetkin mennessään. Se oli puhdasta, alkukantaista elämänenergiaa, joka virtasi kehoon tuoreiden, auringon kypsyttämien mangojen makeudessa – ruokaa, jota ei ollut kasvatettu steriileissä halleissa, vaan joka oli ladattu suoraan luomakunnan elinvoimalla.

Tässä paljastui yksi vanhan maailman suurimmista harhoista. Me pohjoisessa elämme usein valtavassa materiaalisessa yltäkylläisyydessä, mutta sielumme näkevät nälkää yksinäisyyden loukuissa. Olemme rikkaita, mutta tunnemme olomme jatkuvasti uhatuiksi.

Tansaniassa kohtasin paradoksin, joka pysäyttää: katselin länsimaisin silmin kenties "köyhää" maata, mutta koin elämäni suurinta yltäkylläisyyttä. Löysin sieltä turvaa ja vapautta, kiedottuna samaan, erottamattomaan pakettiin. Turvaa siitä, että elämän verkko todella kantaa, ja vapautta siitä, ettei tarvitse enää jatkuvasti suojella itseään pärjäämisen muureilla.

Se on taajuus, joka todistaa: maa kantaa, vesi puhdistaa ja ihminen on toiselle ihmiselle ilo.

Luku 8: Radikaalin rehellisyyden taito ja naamioiden riisuminen

Me emme voi kaikki pakata laukkujamme ja muuttaa pysyvästi päiväntasaajan auringon alle. Sillä jos sielusi on valinnut syntyä tai elää täällä roudan ja pitkien talvien maassa, sillä on siihen syynsä. Sinun tehtäväsi ei ole paeta pohjoisen kylmyyttä, vaan tuoda tuo Tansaniassa jo palava tuli tänne oman elämäsi keskelle. Sinun tehtäväsi on olla se kipinä, joka aloittaa sulamisen omassa ympäristössäsi.

Mutta miten se tehdään? Miten tuoda elävä, hengittävä ja ehdoton yhteys keskelle hiljaista kahvihuonetta, jäykkää perheillallista tai kiireistä kauppakatua? Miten puhua sydänten kieltä ihmisille, jotka ovat vielä tiukasti kiinni omassa haarniskoissaan?

Vastaus on radikaali rehellisyys. Se on avain, joka avaa lukot sisäpuolelta.

Egon rehellisyys vs. Sydämen rehellisyys

Roudan maailmassa rehellisyys on usein ymmärretty väärin. Meidät on opetettu ajattelemaan, että rehellisyys on ”suoraa puhetta”, laukomista tai toisten virheiden osoittamista. Se on sitä, että kerromme kovaan ääneen omat mielipiteemme ja vaadimme muita kestämään sen. Se on egon rehellisyyttä, ja se toimii kuin miekka: se viiltää ja erottaa meidät entisestään toisistamme.

Sydänten kielen radikaali rehellisyys on jotain aivan muuta. Se ei ole aseiden nostamista, vaan kilven laskemista. Se on äärettömän pehmeää, mutta juuri siksi se vaatii ihmiseltä suurinta mahdollista rohkeutta.

Radikaali rehellisyys on oman haavoittuvuuden, oman keskeneräisyyden ja oman pelon sanoittamista ääneen. Se ei tarkoita toisen ihmisen syyttämistä, vaan valokeilan kääntämistä siihen, mitä sinun omassa tyynessä järvessäsi juuri nyt tapahtuu.

Kuvittele tilanne, jossa kohtaat toisen ihmisen ja huomaat, että tilanteessa on läsnä vanha, jännittynyt ja raskas energia. Kumpikin yrittää suorittaa kohtaamista, vetää rooliaan ja pitää haarniskansa kiiltävänä.

Radikaalia rehellisyyttä on uskaltaa rikkoa tuo hiljainen sopimus. Se on sitä, että vedät syvään henkeä, katsot toista ihmistä silmiin ja sanot:

"Minua muuten jännittää tämä tilanne juuri nyt."

Tai: *"Minä huomaan, etten oikein tiedä mitä sanoisin, mutta haluan vain olla tässä sinun kanssasi."*

Tai kenties kaikkein paljastavimmin: *"Huomasin juuri, että yritin esittää fiksumpaa ja vahvempaa kuin tällä hetkellä olen, koska pelkäsin, ettet muuten hyväksy minua."*

Kun sanot jotain tällaista, tapahtuu jotain maagista. Se on se 7. säteen taika, joka muuttaa näkymättömän energian fyysiseksi todellisuudeksi huoneessa.

Kun paljastat oman keskeneräisyytesi ilman häpeää, teet lumouksen näkyväksi. Yhtäkkiä se nälkäinen aave, joka yritti epätoivoisesti suorittaa kohtaamista, on nostettu pöydälle kaikkien nähtäville – ja päivänvalossa se menettää heti pelottavuutensa.

Mutta kaikkein merkittävintä on se, mitä tapahtuu toiselle ihmiselle. Kun sinä uskallat riisua naamiosi ja myöntää oman haavoittuvuutesi, lähetät toisen ihmisen hermostolle välittömän, alitajuisen signaalin: *"Täällä on turvallista. Minä en ole täydellinen, joten sinunkaan ei tarvitse olla."*

Se on kuin antaisit toiselle luvan hengittää ensimmäistä kertaa vuosiin. Haarniskan ylläpitäminen vaatii nimittäin toisiltakin valtavasti energiaa, ja usein he pitävät sitä yllä vain siksi, että luulevat sinun odottavan sitä. Kun sinä lasket suojauksesi, toisen ihmisen suojamuuri menettää tarkoituksensa. Se on dominoefekti. Kun yksi uskaltaa olla paljas, toisen on usein mahdotonta enää jatkaa teeskentelyä.

Ja siinä hetkessä, kun kaksi ihmistä suostuu istumaan toistensa edessä ilman rooleja, täysin keskeneräisinä ja pelkoineen päivineen, tuo Tansaniassa jo olemassa oleva ja todellinen - ehdoton tila - laskeutuu teidän väliin keskelle pohjolan pimeyttä. Haarniskojen kolina lakkaa, ja te alatte vihdoinkin kuulla toisianne.

Arkisen taian anatomia

Katsotaanpa, miltä tämä näyttää aivan tavallisessa, arkisessa tilanteessa, jonka jokainen meistä tunnistaa.

Kuvittele ilta kotona tai kahvitauko työpaikalla. Ilmassa on outoa, selittämätöntä kireyttä. Toinen ihminen heittää ilmoille pienen, kenties hieman passiivis-aggressiivisen huomautuksen tai huokauksen. Se on kuin pieni kivi, joka heitetään sinun järveesi.

Roudan maailman (ja nälkäisen aaveen) vaisto on reagoida välittömästi. Sinun haarniskasi nousee ylös automaattiohjauksella. Mielesi alkaa rakentaa puolustusta: *"Mitä hän tuolla tarkoitti? Minä olen kyllä tehnyt osani. Minäpä kerron hänelle, mitä hän on itse tehnyt väärin!"*

Jos vastaat tästä tilasta, astutte molemmat sisään lumoukseen. Alkaa uuvuttava väittely tai jäätävä mykkäkoulu, jossa kumpikaan ei puhu oikeasta asiasta, vaan kaksi haarniskaa vain iskeytyy toisiaan vasten. Kumpikin yrittää todistaa olevansa oikeassa, vaikka todellisuudessa kumpikin haluaa vain tulla nähdyksi.

Mutta kuvittele, että tässä sekunnin murto-osassa sinä muistat tyhjän huoneesi. Muistat majakan. Hengität sisään, etkä annakaan tuon automaattisen reaktion tulla ulos suustasi. Valitset radikaalin rehellisyyden.

Katsot toista ihmistä, lasket kätesi alas ja sanot lempeästi:

"Huomasin juuri, että olin vähällä ärähtää sinulle takaisin. Minun teki mieleni alkaa puolustautua, koska tuo äskeinen tilanne sai minut tuntemaan, etten riitä. Olen ollut tänään todella väsynyt ja epävarma, ja minä taidan vain kaivata sitä, että kerrot minun olevan yhä tärkeä."

Mitä huoneessa tapahtuu? Taika.

Sinä et hyökännyt häntä kohti, joten hänellä ei ole mitään, mitä vastaan puolustautua. Sinä paljastit oman aaveesi ja teit itsestäsi täysin haavoittuvaisen. Yhdeksässä tapauksessa kymmenestä toinen ihminen hämmentyy hetkeksi, koska hän oli jo valmiina taisteluun. Ja sitten, aivan fyysisesti, voit nähdä, kuinka hänen hartiansa laskevat. Kireys hänen kasvoillaan sulaa.

Hän saattaa vastata: *"Anteeksi. En minä sinua tarkoittanut. Minulla on vain ollut valtava stressi töissä, ja tuntuu, etten minäkään pysy enää perässä."*

Yhdellä ainoalla, äärimmäisen paljaalla lauseella sinä katkasit pelon kierteen. Te ette enää taistele toisianne vastaan erillisiltä saarilta, vaan te istutte vierekkäin, katsomassa samaa väsymystä. Olette luoneet tyhjän tilan, jossa molemmat saavat olla rikkinäisiä, ilman että kumpikaan on uhattuna.

Tämä on se Tansanian tuli tuotuna pohjoisen arkeen. Se ei vaadi rummutusta tai suuria seremonioita. Se vaatii vain yhden ihmisen, joka uskaltaa laskea aseensa ensin. Se olet sinä. Ja kun teet sen, muutat sen huoneen todellisuuden taajuutta peruuttamattomasti.

Luku 9: Pyhä liitto ja ehdoton tila

Roudan maailmassa, haarniskojen ja nälkäisten aaveiden keskellä, olemme oppineet hyvin erikoisen käsityksen rakkaudesta. Olemme tehneet siitä kaupankäyntiä.

Vanhan maailman (3D) ihmissuhteet – olivatpa ne sitten parisuhteita, ystävyyskäsityksiä tai perhesiteitä – perustuvat usein tiedostamattomaan transaktioon: "*Minä annan sinulle huomiota, jos sinä annat minulle turvaa. Minä autan sinua, jos sinä vahvistat minun arvoani.*" Me etsimme toisesta ihmisestä sitä puuttuvaa palasta, joka tekisi meidät kokonaisiksi. Me vaadimme, että toisen on sovittava siihen muottiin, jonka oma pelkomme on hänelle valanut.

Tämä on ehdollista rakkautta. Se kestää vain niin kauan, kuin toinen ihminen jaksaa maksaa hintaa ja täyttää sopimuksen ehdot.

Mutta kun olet käynyt läpi tyhjän huoneesi, kun olet kohdannut itsesi ja opetellut radikaalin rehellisyyden, et enää suostu tähän kaupankäyntiin. Sinä et enää etsi toisesta ihmisestä pelastajaa etkä peiliä. Sinä etsit yhteyttä. Ja silloin avautuu ovi Pyhään liittoon.

Pyhä liitto ei ole satukirjojen romanttinen illuusio siitä, että kaksi puolikasta löytää toisensa ja sulautuu yhdeksi. Se on jotain paljon voimakkaampaa. Se on kahden täysin kokonaisen, omassa voimassaan ja tyyneydessään seisovan sielun päätös kulkea rinnakkain.

Pyhä liitto syntyy siitä ymmärryksestä, jonka Afrikan auringon alla koettu *Ubuntu* ja muinaisten kreikkalaisten *Agape* meille opettavat: erillisyys on illuusio.

Kun katsot toista ihmistä Pyhän liiton taajuudelta, et näe edessäsi erillistä, sinusta irrallaan olevaa olentoa. Näet hänessä saman elämänvoiman, saman jumalallisuuden ja saman sielun valon, joka virtaa sinussakin. Rajat sinun ja hänen välillä muuttuvat huokoisiksi.

Tässä tilassa ei ole enää tarvetta muuttaa toista. Jos hän on surullinen, sinun ei tarvitse kiirehtiä korjaamaan häntä, jotta sinun oma olosi helpottuisi. Jos hän loistaa ilosta, sinun ei tarvitse tuntea kateutta, sillä hänen ilonsa on yhtä lailla sinun iloasi. Te olette kuin

kaksi soitinta, jotka on viritetty samaan taajuuteen: kun toisen kieltä näppäillään, toinen alkaa väreillä sympatiaa, vaikka siihen ei koskettaisi lainkaan.

Tämä on ehdottoman tilan ydin. Se on paikka, jossa toinen ihminen saa luvan purkaa jokaisen roolinsa ja olla aivan paljaana tietäen, että vaikka hän olisi kuinka keskeneräinen, rikkinäinen tai eksyksissä, hän on täydellisesti rakastettu. Hän ei voi menettää arvoaan sinun silmissäsi, sillä sinun rakkautesi ei riipu siitä, mitä hän tekee, vaan siitä, kuka hän pohjimmiltaan on.

Miten tämä Pyhä liitto ja ehdoton tila sitten ilmenevät arjessa? Ne ilmenevät kenties kaikkein vaikeimpana taitona, jonka ihminen voi oppia: kykynä pitää tyhjää tilaa toiselle.

Kun toinen ihminen puhuu sinulle Pyhässä liitossa, sinä et kuuntele vain hänen sanojaan. Etkä missään nimessä mieti omaa vastaustasi hänen puhuessaan. Sinä teet itsestäsi laajan, äänettömän taivaan, jonne hänen sanansa, kipunsa ja ilonsa saavat lentää vapaina kuin linnut.

Jos toinen kertoo pelostaan, sinun ei tarvitse sanoa: *"Älä pelkää, kaikki kääntyy parhain päin."* Sellainen on usein vain oman epämukavuutemme peittämistä. Sen sijaan voit pitää tyhjää tilaa katsomalla häntä silmiin ja sanomalla: *"Minä kuulen sinut. Minä olen tässä kanssasi tuon pelon kanssa, eikä sinun tarvitse kantaa sitä yksin."*

Tässä hiljaisuudessa ja tässä ehdottomassa läsnäolossa piilee universumin suurin parantava voima. Se on agapea käytännössä. Kun ihminen saa vihdoinkin laskea taakkansa tilaan, jossa häntä ei tuomita, säälitä tai yritetä muuttaa, taakka alkaa kuin ihmeen kaupalla sulaa itsestään.

Pyhä liitto voi toteutua parisuhteessa, mutta sen taajuus ei rajoitu vain romantiikkaan. Voit kokea sekunnin murto-osan Pyhää liittoa täysin tuntemattoman ihmisen kanssa kaupan kassalla, kun katsotte toisianne silmiin ilman naamioita. Se on sielujen välinen kieli, joka muistuttaa meitä kaikkia yhteisestä kodistamme.

Luku 10: Agape – Rakkauden arkipäiväinen taika

Roudan kielessä on yksi suuri puute. Meillä on vain yksi sana asialle, joka on maailmankaikkeuden monimutkaisin voima: *rakkaus*. Me käytämme tuota samaa sanaa silloin, kun puhumme lempiruoastamme, elämänkumppanistamme tai kevään ensimmäisistä auringonsäteistä. Koska sana on niin kulunut, olemme hämärtäneet sen todellisen merkityksen.

Useimmiten se, mitä me kutsumme rakkaudeksi, on todellisuudessa vain tarvetta. Se on *Erosta* – vetovoimaa, intohimoa ja halua omistaa. Tai se on kiintymystä siihen tunteeseen, jonka toinen ihminen meissä herättää. Se on rakkautta, joka sanoo: "*Minä rakastan sinua, koska sinä teet minut onnelliseksi.*" Mutta mitä tapahtuu silloin, kun toinen ei enää teekään meitä onnelliseksi? Mitä tapahtuu, kun hänen nälkäinen aaveensa herää ja hän kääntää meille piikikkään haarniskansa? Silloin tuo ehdollinen rakkaus muuttuu usein peloksi, vihaksi tai vetäytymiseksi.

Antiikin viisaat ymmärsivät tämän, ja siksi heillä oli aivan oma sanansa rakkauden korkeimmalle ja puhtaimmalle taajuudelle. Tuo sana on *Agape*. Ja jotta uusi maailma voisi syntyä meidän arkeemme, meidän on ymmärrettävä, mitä se todella tarkoittaa.

Suurin harhaluulo Agapesta on, että se olisi jokin valtava, ylitsevuotava lämmön tunne tai jatkuvaa, vaaleanpunaista hymyilyä maailmalle.

Todellisuudessa Agape ei ole tunne lainkaan. Tunne on reaktio ulkoiseen ärsykkeeseen – se tulee ja menee sään mukaan. Agape on tila. Se on aktiivinen, vankkumaton tahtotila ja sielun päätös.

Agape on kykyä katsoa toista ihmistä silloinkin, kun hän on pahimmillaan, sokeimmillaan ja eniten eksyksissä, ja muistaa hänen todellinen arvonsa. Se on sitä, että näet toisen ihmisen roudan, pelon ja kiukun läpi suoraan siihen kirkkaaseen ytimeen, joka hän pohjimmiltaan on. Agape ei sano: "*Minä rakastan sinua, jos sinä muutut.*" Se sanoo: "*Minä näen sinun kipusi, minä näen sinun suojamuurisi, ja minä valitsen rakastaa sinua niistä huolimatta.*"

Tämä ei tarkoita omien rajojen hylkäämistä tai kynnyksmatoksi ryhtymistä. Sillä kuten olemme oppineet, lempeä erillisyyks on osa korkeinta myötätuntoa. Agape voi hyvinkin

tarkoittaa sitä, että sanot toiselle ihmiselle jämäkän "ei", jos hänen käytöksensä on satuttavaa, mutta sanot tuon "ei" ilman vihaa, sulkematta sydäntäsi häneltä.

Rakkauden todellinen taika

Miksi tätä sitten kutsutaan rakkauden taikaksi? Miksi agapella on voima, jota millään muulla asialla maailmassa ei ole?

Kun kohtaat pimeyden pimeydellä – kun vastaat toisen huutoon huutamalla takaisin – sinä vain ruokit myrskyä. Kun kohtaat pelon logiikalla tai järkiperusteluilla, pelko vain vaihtaa muotoa ja jatkaa pakoiluaan.

Agape on taikaa, koska se on ainoa voima tässä universumissa, joka todella *transformoi*, eli muuntaa, raskaat energiat valoksi.

Kun joku lähestyy sinua täynnä pelkoa, piikkejä tai syytöksiä, ja sinä vastaat hänelle agapen tilasta käsin – eli olet tyyni, et puolustaudu, et hyökkää, vaan katsot häntä puhtaalla hyväksynnällä – tuon toisen ihmisen energiaa menettää vastuksensa. Se on kuin heittäisi nyrkillisen vihaa avaruuden tyhjyyteen: se ei osu mihinkään, se ei kimpoa takaisin, se vain hiipuu pois.

Tämä on se ihme, jonka voit kokea omassa arjessasi. Agape riisuu toiselta ihmiseltä tarpeen taistella. Se sulattaa roudan yksinkertaisesti olemalla niin lämmin, ettei jäällä ole muuta vaihtoehtoa kuin muuttaa olomuotoaan. Se on sitä taikaa, jossa sinä et muuta maailmaa väkisin pusketulla tahdolla, vaan säteilemällä taajuutta, jossa pelon on mahdotonta hengittää.

Agape on sen muistamista, että jokainen meistä täällä – jokainen haarniskaansa kolisteleva, jokainen yksinäinen ja jokainen nälkäistä aavettaan ruokkiva ihminen – etsii pohjimmiltaan vain tietä takaisin kotiin. Ja kun sinä katsot heitä agapen silmin, sinä sytytät tuon kodin ikkunaan valon.

Neljäs kirja: Uuden maailman arkkitehdit

Olemme kulkeneet pitkän matkan roudan ja erillisyyden maasta tyhjään huoneeseen, ja sieltä Tansanian auringon alle oppimaan agapea ja radikaalia rehellisyyttä. Olet oppinut tyynnyttämään järvesi ja pitämään tilaa toiselle.

Mutta henkinen herääminen, joka jää vain kauniiksi tunteeksi meditaatiotyynylle tai yksinäisiin metsiin, on vasta puoliksi eletty. Uutta maailmaa ei rakenneta pelkillä hyvillä aikeilla tai korkealentoisilla ajatuksilla. Se vaatii käsiä, jotka koskettavat multaa. Se vaatii sanoja, jotka sanotaan ääneen. Se vaatii arkkitehteja.

Nyt on aika oppia, miten näkymätön muutetaan näkyväksi. On aika oppia todellisen taian säännöt.

Luku 11: Seitsemäs säde ja arkipäivän alkemia

Ajattoman viisauden perinteissä kerrotaan, että koko maailmankaikkeus ja ihmisen tietoisuus rakentuvat erilaisista perusenergioista, joita kutsutaan säteiksi. Voit ajatella niitä hieman kuin valkoisena valona, joka prisman läpi kulkiessaan jakautuu sateenkaaren väreihin. Jokaisella säteellä on oma ominaislaatunsa ja tarkoituksensa.

Agape, tuo ehdoton rakkaus josta edellisessä luvussa puhuimme, kumpuaa säteestä, jota kutsutaan *Rakkaus-Viisaudeksi*. Se on se elämää ylläpitävä liima, joka yhdistää kaiken.

Mutta pelkkä liima ei vielä rakenna taloa. Siihen tarvitaan tekijä, järjestäjä ja rakentaja. Ja tässä astuu kuvaan se ominaislaatu, josta olemme tässä kirjassa puhuneet nimellä *Seitsemäs säde*. Sen virallinen nimi on seremoniallisen järjestyksen tai taian säde.

Kun kuulet sanan "taika", mielesi saattaa kääntyä satuihin tai silmäkääntötemppeihin. Mutta todellisuudessa todellinen taika – alkemia – on jotain paljon suurempaa, ja se on täysin loogista. Taikaa on yksinkertaisesti se prosessi, jossa korkea, näkymätön energia (kuten agape tai 5D-taajuus) vedetään alas ja pakotetaan fyysiseen muotoon.

Kun kirjoitat rehellisen, sydäimestä kumpuavan viestin ystävälle, sinä harjoitat Seitsemännen säteen taikaa. Olet ottanut näkymättömän rakkauden taajuuden ja muuttanut sen musteeksi, pikseleiksi ja sanoiksi, jotka toinen ihminen voi silmillään lukea.

Kun katsot kaupan kassalla kiireistä ja uupunutta ihmistä agapen tilasta käsin ja päätät hymyillä hänelle aidosti sen sijaan, että katselisit puhelintasi, sinä teet taikoa. Olet ankkuroinut korkeamman maailman fyysiseen tilaan, ja tuo tila muuttuu välittömästi.

Seitsemäs säde opettaa meille, että henkisyys ei ole pakenemista arjesta. Päinvastoin, se on arjen pyhittämistä. Roudan maailmassa me olemme pitäneet fyysisistä elämää ja arjen rutiineja jotenkin "alempina" tai tylsinä, ja olemme etsineet pyhyyttä vain kirkoista, retriiteistä tai hiljaisuudesta. Mutta uuden maailman arkkitehdille jokainen arkinen teko on seremonia.

Koska Seitsemäs säde yhdistää kaikista korkeimman hengen kaikista tiheimpään aineeseen, se asettaa fyysiselle kehollesi uudenlaisen vaatimuksen.

Kun alat toimia kanavana tälle uudelle taajuudelle, sinun hermostossasi virtaa enemmän sähköä kuin koskaan aiemmin. Sinä todella toimit maadoitusjohtona taivaan ja maan välillä. Jos unohdat hoitaa fyysistä temppelesi, tämä suuri energia voi saada sinut käymään ylikierroksilla. Voit tuntea olosi irralliseksi, ahdistuneeksi tai sähköiseksi.

Tämän vuoksi uuden maailman taika ei ala korkeista meditaatioista, vaan ruohonjuuritasolta. Siksi paljaat jalat aamukasteisessa mullassa tai rantahiekassa eivät ole vain mukava kesäinen hetki, vaan kirjaimellisesti Seitsemännen säteen käytäntöä. Se on maadoittumista. Se on sitä, että purat kehoosi kertyneen staattisen jännitteen Äiti Maahan, joka ottaa sen vastaan ilolla, ja samalla vedät itseesi maan vakauttavaa, hidasta rytmiä.

Taika on sitä, että syöt tuoretta, elinvoimaista ruokaa. Se on sitä, että annat kehollesi puhdasta vettä ja lepoa. Sillä vain vahva, juurtunut ja maadoittunut keho kykenee kantamaan Pyhän liiton ja Agapen energioita palamatta loppuun. Et voi rakentaa 5D-todellisuutta, ellet ole ensin täysin läsnä omassa 3D-kehossasi.

Sielujen sinfonia – Millä työkalulla sinä rakennat?

Uusi maailma ei nouse roudasta vain yhdenlaisten ihmisten voimin. Ajattoman viisauden Seitsemän sädettä eivät ole vain kosmista teoriaa, vaan ne kuvaavat niitä täysin erilaisia tapoja, joilla me tuomme valoa tähän arkeen. Ne ovat sielujen erilaisia ammatteja.

Kun katsot ympärillesi, saatat vihdoinkin ymmärtää, miksi joku toinen kulkee henkistä polkuaan niin eri tavalla kuin sinä – ja miksi teidän molempien tapa on elintärkeä.

- **1. Säde: Tahto ja Voima (Jäänmurtaajat)**

Tämä ei ole vallanhalua, vaan kirkasta, ehdotonta tahtoa. Nämä ihmiset ovat niitä, jotka uskaltavat ensimmäisenä sanoa ääneen: "*Tämä vanha tapa ei enää palvele meitä.*" He eivät pelkää konfliktia, jos se paljastaa totuuden. Heidän tehtävänsä on olla jäänmurtaajia, jotka raivaavat raskaaseen routaan ensimmäisen halkeaman, jotta muut voivat seurata perässä. Heidän taikansa on rohkeus lopettaa asioita, jotka ovat kuolleet.

- **2. Säde: Rakkaus-Viisaus (Sydämen pitäjät)**

Tämä on se säde, josta Agape kumpuaa. Nämä sielut ovat niitä tyyniä järviä, joista olemme puhuneet. He eivät ehkä pidä suurinta ääntä tai rakenna näkyvimpiä monumentteja, mutta heidän tehtävänsä on pitää tilaa. He sitovat ihmiskunnan yhteen olemalla se turvasatama, johon muut voivat tulla lepäämään, kun haarniskat käyvät liian raskaiksi.

- **3. Säde: Aktiivinen Älykkyys (Verkonkutojat)**
Näillä ihmisillä on kyky nähdä suuri kuva. Kun muut ovat eksyksissä omien tunteidensa myrskyissä, nämä sielut ymmärtävät, miten asiat liittyvät toisiinsa. He ovat uuden maailman strategioita, jotka osaavat sanoittaa monimutkaisetkin henkiset lainalaisuudet selkeiksi malleiksi ja auttaa muita ymmärtämään, *miksi* asiat tapahtuvat.
- **4. Säde: Harmonia ristiriidan kautta (Sillanrakentajat ja Taiteilijat)**
Kenties kaikkein inhimillisin ja kipein työkalu. Nämä ihmiset tuntevat vanhan ja uuden maailman välisen repivän jännitteen syvimmin nahoissaan. He ottavat maailman kaaoksen ja tuskan sisäänsä, mutta sen sijaan että he hukkuisivat siihen, he puristavat sen kauneudeksi – taiteeksi, sovinnoksi tai syväksi ymmärrykseksi. He rakentavat harmonian nimenomaan kulkemalla konfliktin läpi.
- **5. Säde: Konkreettinen Tieto (Totuuden ankkurit)**
Nämä sielut eivät tyydy vain uskomiseen; he haluavat ymmärtää. He ovat tutkijoita, jotka hälventävät astraalitason lumousta tuomalla tilanteisiin kirkasta faktaa ja erottelukykyä. Heidän taikansa on illuusoiden paljastaminen. He muistuttavat meitä siitä, että totuus itsessään on parantava voima, kun se tuodaan valoon lempeydellä.
- **6. Säde: Omistautuminen ja Idealismi (Tulenkantajat)**
Nämä ovat ihmisiä, jotka kantavat sisällään palavaa, sammumatonta visiota paremmasta maailmasta. He ovat niitä, jotka jaksavat uskoa silloinkin, kun kaikki muut kynnistyvät roudan keskellä. Heidän tehtävänsä on olla innostajia ja inspiroijia, jotka pitävät korkeimman ihanteen liekkiä yllä puhureista huolimatta.
- **7. Säde: Seremoniallinen Taika (Uuden arjen arkkitehdit)**
Ja lopuksi nämä ihmiset – ehkäpä juuri sinä – joiden tehtävä on ottaa kaikkien edellisten säteiden tuomat oivallukset ja pystyttää niistä oikea talo. He tuovat taian paljaisiin jalkoihin mullassa, päivittäisiin rutiineihin ja aivan tavallisiin kohtaamisiin. He tekevät näkymättömästä näkyvää.

Tämä luettelo auttaa sinua paitsi ymmärtämään itseäsi, myös antamaan anteeksi niille läheisilleen, jotka toimivat täysin eri tavalla ja taajuudella.

Kun katsot tätä säteiden kuvausta, tunnistatko tästä joukosta selkeästi omat ominaislaatusi – sen tavan, jolla sinä luot tätä uutta todellisuutta juuri nyt oman elämäsi keskellä?

Luku 12: Luomisen mekka ja säteilyn laki

Roudan maailmassa meidät on ehdollistettu uskomaan, että muutos vaatii aina raakaa voimaa. Olemme oppineet, että jos haluamme vaikuttaa asioihin tai ihmisiin, meidän on puhuttava lujempaa, argumentoitava terävämmin ja puskeettava tahtoamme läpi. Vanhan todellisuuden (3D) luominen on kuin yrittäisi työntää raskasta kiviä järkälettä ylämäkeen: se kuluttaa kaiken energiamme, ja heti kun hellitämme otteemme, kivi pyörii takaisin päällemme.

Kun heräämme uuteen, korkeampaan taajuuteen, tuomme usein tämän saman puskeamisen mallin mukanaamme. Haluaisimme niin epätoivoisesti ravistella läheisemme hereille heidän lumouksestaan. Haluaisimme kertoa heille agapestä, tyynestä järvestä ja ehdottomasta tilasta, ja yritämme kenties *vakuuttaa* heidät muuttumaan.

Mutta henkistä totuutta ei voi koskaan pakottaa toiseen ihmiseen. Mitä enemmän yrität puskea uutta taajuutta ihmiselle, joka vielä palelee omassa haarniskassaan, sitä tiukemmin hän vetää visiirinsä kiinni. Puskeminen synnyttää aina vastarintaa.

Uuden maailman arkkitehtina sinun on uskallettava tehdä jotain radikaalia: sinun on lopetettava yrittäminen.

Astut uudenlaisen luomisen piiriin, kun ymmärrät *säteilyn lain*.

Kuvittele pimeä ja kylmä huone, jonka keskellä on takka. Kun sytytät takkaan tulen, tulen ei tarvitse lähteä jahtaamaan huoneessa olijoita lämmittääkseen heitä. Sen ei tarvitse argumentoida valonsa puolesta tai yrittää epätoivoisesti vakuuttaa pimeyttä siitä, että valo on parempi vaihtoehto. Tuli vain on. Se seisoo omassa keskuksessaan ja säteilee omaa taajuuttaan. Ja vääjäämättä, aivan luonnollisesti, kylmissään olevat ihmiset alkavat kerääntyä sen ympärille.

Tämä on 5D-todellisuuden luomisen ydin. Sinun ei tarvitse pelastaa maailmaa. Sinun ei tarvitse korjata yhtäkään ihmistä. Riittää, että pidät huolen omasta tulestasi.

Kun olet käynyt läpi tyhjän huoneesi, purkanut omat nälkäiset aaveesi ja alkanut elää arkipäivän taikaa, sinun taajuutesi muuttuu. Kun kävelet huoneeseen, sinun ei tarvitse sanoa sanaakaan henkisyystestistä, ja silti olemuksesi muuttaa tilan energian. Sitä on säteilyn laki.

Säteilet rauhaa silloinkin, kun ympärilläsi on kaaos. Säteilet ehdotonta tilaa silloinkin, kun toinen yrittää haastaa riitaa. Olet kuin puhdas sointu epävireisen orkesterin keskellä – et huuda muita hiljaiseksi, mutta sinun kirkas äänesi antaa muille kiintopisteen, jonka mukaan he voivat alkaa virittää omia soittimiaan.

Kun lakkaat puskemasta ja alat säteillä, elämästäsi tulee magneettista. Tästä tilasta käytetään joskus nimitystä *luomisen mekka*. Se on piste, jossa sinä et enää jahtaa elämää, vaan elämä alkaa vastata sinulle.

Tässä vaiheessa matkaa tulet huomaamaan jotain kouriintuntuvaa ihmissuhteissasi. Kun oma taajuutesi nousee ja vakiintuu agapeen ja radikaaliin rehellisyyteen, roudan maailman draamat eivät yksinkertaisesti enää tartu sinuun. Ja koska et enää ruoki draamaa, ne ihmiset, jotka tarvitsevat jatkuvaa konfliktia tai kaupankäyntiä tunteakseen olevansa elossa, saattavat hiljalleen lipua pois elämästäsi. Se voi aluksi tuntua haikealta, mutta se on luonnollinen ja välttämätön puhdistuminen.

Tilalle alkaa ilmentyä jotain muuta. Alat magneetin lailla vetää puoleesi tilanteita, mahdollisuuksia ja ennen kaikkea ihmisiä, jotka värähtelevät samaa puhdasta taajuutta. Huomaat kohtaavasi yhä enemmän ihmisiä, joiden kanssa sinun ei tarvitse selitellä itseäsi. Niitä ihmisiä, joiden kanssa hiljaisuus ei ole kiusallista, ja joiden katseessa asuu sama Ubuntu, jonka Tansanian auringon alla on normaalia. Olette kenties fyysisesti pohjolassa, mutta olette luoneet oman saarekkeenne uutta maailmaa keskelle vanhaa.

Sinun ei tarvitse etsiä näitä ihmisiä epätoivoisesti. Sinun tarvitsee vain seistä kirkkaana omassa majakassasi, säteillä omaa valoasi ja antaa säteilyn lain tuoda oikeat laivat turvallisesti sinun satamaasi.

Luku 13: Elämän syli ja suuri antautuminen

Kun kuljet tätä matkaa, vanha, roudan kasvattama mielesi kysyy jossain kohtaa väistämättä: *”Mutta eikö tämä ole valtavan vaikeaa? Eikö ole raskasta yrittää jatkuvasti säilyttää tämä korkea tila, olla majakkana ja pitää sydän auki keskellä maailmaa, joka on täynnä pelkoa?”*

Vastaus on yhtä aikaa yksinkertainen ja mullistava: se ei ole helppoa, eikä se ole vaikeaa. "Helppo" ja "vaikea" ovat vain vanhan, suorittavan maailman sanoja – käsitteitä, joilla ego mittaa omaa onnistumistaan.

Todellisuudessa elämä ei ole taistelu, jonka voit voittaa tai hävitä. Se on yksinkertaisesti ja täsmälleen sitä, miltä taajuudelta sinä päätät sitä katsoa ja kokea.

Vaikeus ja raskaus syntyvät aina vain yhdestä asiasta: vastustamisesta. Ne syntyvät siitä, kun yritämme puristaa elämänvirtaa oman pienen egomme ja pelkojemme muottiin. Mutta kun valitset Agapen ja tyynen järven taajuuden, sinä et enää taistele todellisuutta vastaan. Sinä vaihdat silmälaseja ja päätät katsoa tilanteita sielun perspektiivistä. Et yritä puskea jokea virtaamaan nopeammin, vaan opettelet kellumaan sen virtaavassa flowssa.

Mutta koska me olemme ihmisiä täällä aineen maailmassa, matkalla tulee aivan varmasti päiviä, jolloin vanha painovoima tuntuu vetävän takaisin mutaan. Tulee hetkiä, jolloin haarniskan rippeet painavat, myrsky tuntuu liian kovalta ja tuntuu, ettei omista voimista ole jäljellä pisaraakaan. Yksinäisyyden harha hiipii takaisin tyhjään huoneeseesi ja kuiskaa: *”Näetkö, kaikki on yhä yhtä raskasta. Joudut sittenkin kantamaan tämän kaiken yksin.”*

Roudan maassa me olemme oppineet, että juuri tässä kohtaa on purtava hammasta, vedettävä visiiri alas ja vain jaksettava. Me olemme oppineet kääntymään sisäänpäin ja kiristämään otettamme.

Mutta uuden maailman taajuudessa sinulla on käytössäsi jotain paljon suurempaa, jotain sellaista, mitä et haarniskan sisältä voinut koskaan tavoittaa. Kun omat voimasi loppuvat, sinun ei tarvitse enää puskea. Sinun tarvitsee vain antautua. Ja sinä et antaudu tappiolle, vaan sinä antaudut pyytämään apua itse Elämältä.

Voit istua alas, antaa hartioidesi pudota ja huokaista tuon pohjoisen kireyden ulos kehostasi. Ja sitten voit sanoa ääneen: *"Elämä, minä en jaksa tätä yksin. Minä en näe tästä ulospääsyä, eikä minulla ole enää vastauksia. Ota sinä tämä kannateltavaksesi. Näytä minulle tie."*

Tämä avunpyyntö ei ole heikkoutta. Se on ihmisen suurin ja rohkein luottamuksen osoitus sitä valtavaa, elävää verkkoa kohtaan, joka sitoo kaiken yhteen. Se on täydellinen irtipäästö.

Ja kun teet tämän pyynnön rehellisesti, vailla epätoivoista vaatimista siitä, *miten* asioiden pitäisi ratketa, tapahtuu aina sama ihme. Elämä vastaa.

Vastaus ei ehkä tule pauhaavana äänenä taivaalta, vaan huomaamattomana, lempeänä virtana. Alat huomata mahdollisuuksia siellä, missä ennen näit vain umpikuja. Alat nähdä eteesi avautuvan ovia, joita et olisi koskaan itse keksinyt yrittää avata. Yhtäkkiä mieleesi nousee täysin uusi idea kesken tiskauksen, tai törmäät kadulla ihmiseen, joka lausuu juuri sen puuttuvan lauseen, jonka sydämesi tarvitsi kuulla.

Ja tuossa hetkessä, kun huomaat Elämän itsensä ojentavan sinulle kätensä näiden pienten, taianomaisten synkronisiteettien kautta, koet kenties matkasi suurimman helpotuksen. Kyyneleet saattavat nousta silmiisi, kun sukupolvien mittainen yksin pärjäämisen trauma lopulta sulaa ja huuhtoutuu pois kehosi muistista.

Ymmärrät yhdellä, kokonaisvaltaisella hengenvedolla sen kirkkaimman totuuden:

Minun ei tarvitse enää pärjätä yksin. Minä en ole koskaan ollut yksin.

Epilogi: Jäänlähtö

Kevään ääni

Kun pitkä ja ankara talvi pohjoisessa lopulta väistyy, se ei tapahdu yhdellä suurella, dramaattisella räjähdyksellä. Se alkaa näkymättömissä. Syvällä roudan alla, paksun jääkannen pimennossa, alkaa hiljainen sulaminen. Ensin kuuluu vain pientä narinaa. Sitten yksi ainoa vesipisara irtoaa jäältä, putoaa ja alkaa virrata. Sitä seuraa toinen. Ja ennen pitkää saapuu se päivä, jolloin joki murtaa jääkannen auki ja vesi virtaa jälleen vapaana, elämää sykkien, kohti merta.

Sama jäänlähtö on nyt tapahtumassa meissä.

Sukupolvien ajan olemme kantaneet mukamme selviytymisen raskasta perintöä. Olemme pukeneet yllemme haarniskat, rakentaneet itsemme ympärille paksut seinät ja yrittäneet epätoivoisesti tulla nähdyksi omien nälkäisten aaveidemme kautta. Olemme luulleet olevamme saaria ja olemme miltei nääntyneet sen yksinäisyyden painon alle.

Mutta nyt routa on alkanut sulaa. Se sulaa jokaisessa ihmisessä, joka uskaltaa sulkea oven maailman melulta ja kohdata oman tyhjän huoneensa. Se sulaa jokaisessa, joka päättää lakata puskemasta elämää vastaan ja antaa itselleen luvan tulla kannatelluksi.

Me olemme pitkään odottaneet, että jokin ulkopuolinen voima tulisi ja pelastaisi meidät. Olemme katsoneet taivaalle ja toivoneet uutta, parempaa maailmaa valmiiksi rakennettuna utopiana, johon voisimme vain astua sisään.

Mutta nyt, tämän matkan päässä, sinä tiedät totuuden. Uusi maailma – tuo 5D-todellisuus, jossa sydänten kieli soi ja Agape-rakkaus on totta – ei ole paikka, jonne mennään. Se on taajuus, joka valitaan.

Se uusi maailma syntyy tismalleen sillä sekunnilla, kun kaksi ihmistä kohtaa toisensa ilman agenda. Se syntyy, kun katsot työkaveriasi, puolisoasi tai tuntematonta vastaantulijaa suoraan silmiin ja päätät, ettet enää pelkää häntä. Se syntyy siitä radikaalista rehellisyydestä, jolla uskallat myöntää oman keskeneräisyytesi. Se on olemassa siellä, missä sinun tyyni järvesi heijastaa toisen ihmisen arvon ilman ehtoja.

Sinä et ole vain matkustaja tässä muutoksessa. Sinä olet sen arkkitehti. Kun sinä säteilet omaa puhdasta taajuuttasi, sinä tuot tuon päiväntasaajan elävän tulen keskelle harmaata arkea. Sinä olet se alkemisti, joka muuttaa pelon rakkaudeksi vain olemalla läsnä.

Haarniskasi on palvellut sinua hyvin. Se on ollut uskollinen ystävä, joka on pitänyt sinut hengissä silloin, kun maailma tuntui liian kylmältä ja vaaralliselta kohdata paljain päin. Sinun ei tarvitse vihata sitä tai hävetä sitä. Voit kiittää sitä kaikesta, mitä se on vuoksesi tehnyt.

Mutta sen aika on nyt ohi.

Voit jättää sen raskaat osat tähän, tyhjän huoneesi lattialle. Voit vihdoinkin laskea hartiasi, vetää syvään henkeä ja tuntea, kuinka elämän oma, magneettinen virta alkaa kantaa askeleitasi.

Ovi on auki. Ulkona odottaa maailma, joka on yhä osittain unessa, osittain lumouksen vallassa, mutta joka kurottua epätoivoisesti kohti valoa. Se maailma ei tarvitse sinua pelastajakseen, vaan se tarvitsee sinun säteilyäsi.

Astu ulos. Kosketa maata paljailla jaloillasi. Puhu sydänten kieltä. Ja muista jokaisella hengenvedollasi: sinä et ole koskaan ollut yksin, eikä sinun tarvitse koskaan enää pärjätä yksin.

Jäänlähtö on alkanut.

